

חתול בגשם - ארנסט המינגווי

תרגום: ליאורה הרציג

רק שני אמריקנים שהו במלון. הם לא הכירו אף אחד מהאנשים שעברו על פניהם במדרגות בדרך לחדרם ובצאתם מן החדר. חדרם היה בקומה השנייה ונשקף אל הים. הוא גם נשקף אל הגינה הציבורית ואל האנדרטה לזכר הנופלים. בגינה הציבורית היו דקלים גדולים וספסלים ירוקים. במזג אוויר נוח עמד שם תמיד אמן עם כן ציור. אמנים אהבו את האופן שהדקלים צמחו ואת הצבעים הבהקים של המלונות מול הגינות ושל הים. איטלקים באו ממרחקים לצפות באנדרטה. היא הייתה עשויה ברונזה והבריקה בגשם. ירד גשם. הוא טפטף מכפות הדקלים. מים נאספו בשלוליות על שבילי החצץ. הים נשבר בגשם בפס מתמשך לאורך החוף והחליק אחורנית ושב ונשבר בגשם. מכוניות פנו ונסעו מן הכיכר שליד האנדרטה. מול הכיכר, בפתח בית הקפה, עמד מלצר והשקיף אל הכיכר הריקה.

הרעיה האמריקנית עמדה ליד החלון והביטה החוצה. בחוץ, בדיוק תחת חלונם, רבץ חתול מתחת לאחד השולחנות הירוקים המטפטפים. החתול ניסה להצטמצם ככל האפשר כדי שהמים לא יזלגו עליו.

"אני יורדת למטה לקחת את החתלתול", אמרה הרעיה האמריקנית.

"אני אעשה את זה", הציע בעלה מן המיטה.

"לא, אני אביא אותו. החתלתול המסכן יושב בחוץ תחת שולחן ומנסה לא להתרטב".

הבעל המשיך לקרוא, נתמך על שתי הכריות למרגלות המיטה.

"שלא תתרטב", אמר.

הרעיה ירדה למטה ובעל המלון קם מכיסאו וקד לה כשחלפה על פני המשרד. שולחן הכתיבה שלו עמד בקצה המשרד. הוא עצמו היה זקן וגבוה מאוד. היא חיבבה את בעל-המלון. "יורד גשם" אמרה הרעיה. "כן כן גבירתי זה מזג אוויר רע מאד. עומד היה מאחורי שולחנו בקצהו המרוחק של החדר האפלולי. הרעיה חיבבה אותו. מצאה חן בעיניה הרצינות התהומית שבה קידם כל תלונה ותלונה. מצאה חן בעיניה המכובדות שלו. מצאה חן בעיניה הדרך שבה ביקש לשרת אותה. מצא חן בעיניה האופן שבו התייחס להיותו בעל-מלון. מצאו חן בעיניה פניו הכבדות הזקנות וידי הגדולות.

עוד החיבה רוחשת בתוכה, פתחה את הדלת והציצה החוצה. הגשם התחזק. איש בשכמיית גומי חצה את הכיכר הריקה, פניו לבית-הקפה. סביר שהחתול נמצא אחרי הסיבוב ימינה. כדאי שתתקדם לשם תחת כרכוב הגג, חשבה. עוד היא עומדת בפתח, ומטרייה נפתחה מאחוריה. הייתה זאת החדרנית האחראית על חדרם.

"רק שלא תתרטב", חייכה אליה, דיברה איטלקית. בטח בעל-המלון שלח אותה.

כשהחדרנית מחזיקה במטרייה מעליה, היא פסעה על שביל החצץ עד שהגיעה אל מתחת לחלון חדרם. השולחן עמד שם, רחוק בגשם עד ירוק-נוצץ, אבל החתול הסתלק. האישה הייתה מאוכזבת פתאום. החדרנית נשאה אליה מבט. "איבדת משהו, גברת?"

"היה כאן חתול", אמרה הבחורה האמריקנית.

"חתול?"

"חתול?" צחקה החדרנית. "חתול בגשם?"

"כן", אמרה, "מתחת לשולחן." ואז "אוי, כל כך רציתי אותו, רציתי חתלתול".

כשדיברה אנגלית, התקשחה הבעתה של החדרנית.

"בואי, סניורה", אמרה. "צריך להיכנס. את תתרטבי".

"כנראה", אמרה הבחורה האמריקנית. הן חזרו לאורך שביל החצץ ונכנסו בפתח. החדרנית השתתחה בחוץ לסגור את המטרייה. כשחלפה האמריקנית על פני המשרד, קד לה הפדרוֹנָה משולחנו. משהו התמזער והתכווץ בתוך גופה. הפדרוֹנָה גרם לה להרגיש מאוד קטנה, ובו-בזמן ממש חשובה. לרגע קט הרגישה חשובה מאין כמוה. היא המשיכה לעלות במדרגות. היא פתחה את דלת החדר. ג'ורג' שכב על המיטה וקרא.

"הצלחת להשיג את החתול?" אמר והניח את הספר מידו.

"הוא לא היה שם".

"מעניין לאן הוא הלך?" אמר, נותן לעצמו מנוח מן הקריאה.

היא התיישבה על המיטה.
"כל כך רציתי אותו," אמרה. "אני לא יודעת למה רציתי אותו כל כך. רציתי את החתלתול המסכן הזה. זה לא כיף גדול להיות חתלתול מסכן בחוץ בגשם."
ג'ורג' חזר לקרוא.
היא נגשה והתיישבה לפני המראה של שולחן האיפור והביטה בבבואתה בראי-היד. היא בחנה את צדודיתה מצד אחד ואחר מהצד השני. ואז בחנה את העורף שלה ואת צווארה.
"אתה לא חושב שזה רעיון טוב שאני אגדל את השער?" שאלה ושוב הציצה בצדודיתה.
ג'ורג' נשא את עיניו וראה את אחורי צווארה, קצוצים כשל נער.
"אני אוהב אותו כמו שהוא."
"נמאס לי ממנו," אמרה. "כבר נמאס לי להיראות כמו נער."
ג'ורג' שינה את תנוחתו על המיטה. הוא לא המיש את מבטו ממנה מאז שהתחילה לדבר.
"בחיך, את נראית נורא נחמד."
היא הניחה מידה את הראי וניגשה אל החלון והציצה החוצה. התחיל להחשיך.
"אני רוצה להדק את השער חזק וחלק לאחור ולסדר לי פקעת גדולה על העורף שאוכל להרגיש," אמרה. "אני רוצה שיהיה לי חתלתול שיֵשב לי על הברכיים ויגרגר כשאני מלטפת אותו."
"יָהּ?" אמר ג'ורג' מהמיטה.
"ואני רוצה לשבת לאכול עם סכו"ם מכסף משלי ועם נרות. ואני רוצה שיהיה כבר אביב, ואני רוצה להבריש את השערות בחוץ מול מראה ואני רוצה חתלתול ואני רוצה כמה בגדים חדשים."
"אוי, תשתקי כבר ותקחי לך משהו לקרוא," אמר ג'ורג'. הוא חזר אל הספר.
אשתו הציצה מן החלון. היה די חשוך וגשם עדיין ירד על הדקלים.
"בכל אופן, אני רוצה חתול," אמרה. "אני רוצה חתול. אני רוצה חתול עכשיו. אם אני לא יכולה שיהיה לי שער ארוך או לכיף, אז שיהיה לי חתול."
ג'ורג' כבר לא הקשיב. הוא קרא בספרו. אשתו הביטה מן החלון בפנסי הרחוב שנדלקו בכיכר. מישהו דפק בדלת.
"יבוא" אמר ג'ורג'. הוא זקף את עיניו מן הספר.
בפתח עמדה החדרנית. היא החזיקה חתול גדול, כתום-שחור, מהודק במהופך אל גופה.
"סליחה," אמרה, "פֶּדְרוֹנָה ביקש ממני להביא את זה לסניורה."